

Tjugotredje söndagen – att älska sin medmänniska

När Gud blir människa i Jesus Kristus blir han vår Medmänniska. Jesus är vår medvandrare under hela vårt liv här på jorden. Han är ständigt vid vår sida, både bakom och framför oss. Han vill hjälpa oss med allt, undervisa oss om allt – och förlåta oss allt. Vad kan vi mera önska oss? Ändå glömmet vi detta gång på gång och fastnar i missmod och missnöje. Vi tycker att Jesus är långt borta och har försvunnit från vår horisont. Om vi tycker det, då är det hög tid att söka honom med än större iver och längtan. För att påminna oss om sin existens och sin kärlek till oss kommer Jesus ofta oss till mötes i en medmänniskas gestalt, i hennes nöd och behov likaväl som i hennes glädje och generositet. Men det tar tid för oss att lära oss att se något av Jesus i vår medmänniska. Det bästa sättet att lära sig detta är att föresätta sig att älska varje människa vi möter på vår väg, oavsett vem hon är och hur hon är. Liksom Jesus själv är hon vår medmänniska och vår medvandrare här på jorden. Hon kan på ett eller annat sätt alltid hjälpa oss att komma Jesus närmare – och vi kan hjälpa henne att ta emot honom.

Jesus har särskilt identifierat sig med den fattige, den nakne och den hungrige. Där kan vi vara säkra på att känna igen honom och visa honom vår kärlek, eftersom han själv har sagt att det är det som är själva kriteriet för att vi skall bli frälsta. I dagens evangelium får vi ännu ett kriterium på hur vi kan möta Jesus i de andra: ”Där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem” (Matt 18:20). Jesus vill gärna möta oss människor som en gemenskap, samlad i hans namn och till hans ära. Det är det som sker vid en gudstjänst. Där lär vi oss verkligen att känna igen Jesus i de andras närvaro omkring oss. Allt i liturgin talar om den närvarande Herren Jesus Kristus. I eukaristins sakrament kommer han till oss i hela sin förhärligade verklighet. I sitt ord talar han direkt till oss, hjärta till hjärta. I de medmänniskor, i de medkristna, som är samlade kommer han oss till mötes. I gudstjänsten får vi liksom öva upp oss i att känna igen Jesus i de andra. Efter gudstjänsten sänds vi sedan ut för att fortsätta att söka efter Jesus i de medmänniskor han sänder till oss.

Men gör vi verkligen det? Litar vi på att Jesus är oss så nära? Dag efter dag sätts vår tro och kärlek på prov. Paulus uppmuntrar oss: ”Den som älskar sin medmänniska har uppfyllt lagen” (Rom 13:8). Varje gång vi möter en människa sätts vi på prov. Älskar vi henne eller inte? Om vi lär oss att försöka se Jesus i henne, blir det så småningom lättare och lättare att älska varje människa. Då blir hon en medmänniska, min nästa, i ordets fulla bemärkelse, eftersom hon återspeglar något av den Gud som ville komma oss nära och bli vår medmänniska i Jesus. Gud har inte bara skapat varje människa till sin avbild. Han har blivit varje människas medmänniska för att kunna frälsa henne. Vi kan aldrig till fullo fatta

djupet, bredden och vidden i Guds kärlek. Samtidigt är det just denna hans kärlek, som är ingjuten i våra hjärtan genom dopets nåd. Vi behöver inte bara räkna med vår egen fattiga och ofta futtiga kärlek. Genom Guds nåd har vi fri tillgång till hans egen kärlek för att kunna älska varje människa. Men för att få tillgång till den måste vi också leva i denna ständiga kärleksrelation med Jesus, som har fått sin början i dopet och ständigt förnyas och förstärks genom sakramentens nåd. Inifrån vill Jesus ständigt ge oss kraften och viljan att växa ut ur vår begränsning och inskränkthet, så att vi alltid och överallt leds och inspireras av hans kärlek.

”Kärleken vållar inte din nästa något ont. Kärleken är alltså lagen i dess fullhet” (Rom 13:10). Gång på gång sätts vår förmåga att leva i och av denna kärlek på prov. Ibland möter vi människor som behandlar oss orättvist, utnyttjar oss, förtalar oss, ja, det finns ingen hejd på hur illa vi människor kan behandla varandra. Skall vi då ändå älska dem som inte tycks göra något annat än att bryta mot Guds lag? Jo, det är bara så vi kan göra om vi är Jesu lärjungar. Vi skall inte godta och gilla vad de gör, men de själva skall vi älska för att uppfylla Guds heliga lag. Lätt är det inte. Korset var inte lätt för Jesus att bära, men han bar det också för sina bödlar. Det är inte lätt att kyssa den hand som korsfäster och förnedrar. Samtidigt är det bara kärleken som kan triumfera och besegra onskans makter och befria dem som sitter fast i onskans grepp.

Det fattas oss aldrig tillfällen att öva oss i att älska vår medmänniska. Därför är det så viktigt att vi verkligen lever djupt förenade med Jesus och låter hans heliga hjärta förvandla vårt eget stenhjärta, så att det befrias från all hårdhet och självupptagenhet. I bönens överlåtelse till Jesus samlar vi kraft för att lära oss att älska våra vedersakare och fiender. I eukaristin blir vi närda av Jesu kropp och hjärteblod för att bli honom allt mer lika. I bikten befrias vi från alla förhårdnader och all ingrodd själviskhet, så att vi kan känna igen Jesus i alla upptänkliga förklädnader som han kan uppträda i. Då börjar också det roliga och spännande äventyret, när vi lär oss att upptäcka hur Jesus kan dölja sig i de mest olikartade människor och i alla oväntade situationer. Hans ödmjukhet trotsar all beskrivning. Vi kan till och med tack vare hans nåd locka fram något av hans närvaro i dem som gör allt för att inte bli berörda av honom. Det finns alltid små springor och sprickor även i den mest förhårdade människa, där Guds kärlek kan sippra in. Det är ett av livets stora glädjeämnen, när vi får hjälpa till att förmedla Guds ljus där mörker råder, hans sanning där lögnen härskar, hans kärlek där hat och likgiltighet regerar och hans hopp där hopplöshet och modlöshet har fastnat.